

Otroci

Cesta se svetlika od dežja. Luže zrcalasto sijejo.

Po poti prikoraka mali Jožek. Ves okrogel in vesel se racasto pozibava. Rdeča lica, velike rjave oči, krepke debele ustnice, širok nos, še zardela ušesa, vse se na njem smeje, vse je živo in veselo!

Jožek hiti. Koliko dela ima! V vsako lužo mora skočiti, da brizgne blato na vse strani. Ko stoji v luži, zacepeta z nogami in se zadovoljno hahlja, ogledujoč svoje oškropljene zamazane hlače.

Tedaj prisopihla Anžek. Bled je in suhljat, temnih, živih oči. Pred vsako lužo se sunkoma ustavi in pogleda vanjo kot v zrcalo, pokima, se zamišljeno nasmehe in gre dalje.

Tedaj: »Čof!«

Pred nosom mu skoči Jožek v lužo in ga obrizga.

Anžek zardi, vendar molči in čaka, da debelušček stopi iz vode. Potem pogleda vanjo in odkima z glavo:

»Ti, to ni prav! Včasih se moramo tudi reveži ogledati in videti, kakšni smo! Veš, te luže so božja zrcala! Kako se vse lepo vidi v njih! Hiše so na glavo postavljene in človek strmi začudeno nanje, kot bi gledal nekaj daljnega in lepega. Pa sebe si lahko ogledaš v luži... Ti pa ta zrcala pobijaš, da ne vidim drugega kot samo blato.

Jožek se zareži, skoči spet v lužo in brca po nji kot živo žrebe ter se glasno smeje svojemu starejšemu bratu, saj se ga nič ne boji, kajti Anžek je miren deček in niti muhe ne ubije.

Po poti jo prireže Janček. Gosposki je in lepo oblečen. Letoviščar je in zaveda se svojega dostojanstva. Moško stopa proti dečkoma.

Ko ga Jožek zagleda, mu pokaže jezik, a Anžek krikne:

»Pojdi, greva domov!«

Oba začutita nekaj tesnega pri srcu. Večkrat sta bila zavoljo Jančka že tepena. Ta je bil trmast in hotel je imeti vedno prav.

Jožek in Anžek se primeta za roke in počasi odkorakata. Ko sta že precej oddaljena, se spustita v tek.

Janček ostane sam. Vabljliva je luža, v soncu se mu smeje. Cesta je prijazna, polna mehkega blata. Kako lahko bi si iz kamenčkov in blata sezidal grad! Toda kaj, če si sam!

In deček se spomni svoje mame, ki ga je vedno svarila, da mora med otroki biti prav tak naravni otrok kot so otroci sami, kajti vaška deca ne bo zaradi njega postala drugačna. Kmečki otroci se pač zavedajo svoje prostosti in se čutijo vsi enaki!

Tisti hip je postal Janko ves ponižen in žalosten.

